

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 13 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (1) zasądził od K. H. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. kwotę 576,36zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 26 marca 2015r. do dnia zapłaty, przy czym za okres od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości nie większej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, jak również kwotę 122,58zł tytułem zwrotu kosztów procesu; (2) oddalił powództwo w pozostałym zakresie; (3) nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżył go w części oddalającej powództwo co do kwoty 300zł.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 339§2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo w części bez wykazania, iż okoliczności przez powoda budzą uzasadnione wątpliwości, których następstwem było wydanie wyroku oddalającego powództwo w części, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty w sposób jednoznaczny poświadczają fakt, iż powodowi przysługuje roszczenie należności głównej w kwocie 800zł.

Wskazując na powyższe wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem wraz z odsetkami od dnia wskazanego w pozwie do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych;

ewentualnie wnosił o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i podlega uwzględnieniu. Trafne są zarzuty apelacyjne naruszenia w zaskarżonym zakresie art. 339§2 k.p.c. Przy czym należy zaznaczyć, że powód zaskarżył wyrok tylko w części oddalającej powództwo w zakresie kwoty 300zł wraz z odsetkami od dnia wskazanego w pozwie. Sąd Okręgowy odniesie się tylko do tej części zaskarżenia pomimo, iż ostatecznie powód we wnioskach końcowych wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem wraz z odsetkami od dnia wskazanego w pozwie do dnia zapłaty.

Należy podnieść, że prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że w niniejszej sprawie zaszyły przesłanki do wydania wyroku zaocznego, bowiem pozwany nie stawił się na rozprawę. Zgodnie z art. 339§2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Należy tu przytoczyć, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego -Izba Cywilna z dnia 31 marca 1999 I CKU 176/97 przewidziane w art. 339 § 2 KPC domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z 18.2.1972 r., III CRN 539171, OSNCP 1972, z. 7-8, poz.150). Wobec więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaocznego jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W świetle przedstawionych przez powoda dowodów, należało uznać, że twierdzenia powoda co roszczenia o zapłatę należności głównej w kwocie 300 zł nie budziły wątpliwości. Nie uprawnione było twierdzenie Sądu, że powód dokonał rozszerzenia powództwa o przedmiotową kwotę. Należy podnieść, że od razu w pozwie powód dochodził kwoty 800 zł tytułem niespłaconej kwoty pożyczki. Co prawda do pozwu załączył pierwotnie dowód przelania na konto pozwanej kwoty 500zł, jednakże później do pisma procesowego z dnia 21 marca 2016r. załączył dowód przelania na konto pozwanej dodatkowo kwoty 300 zł (k.37). Należy podnieść, że stosownie do art. 505³ § 2 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym dopuszczalne jest połączenie kilku roszczeń w jednym pozwie tylko wtedy gdy wynikają z tej samej umowy lub umów tego rodzaju. Jak wynika z dowodów w postaci poleceń przelewów kwot 500 zł i 300zł kwoty te zostały pozwanej wypłacone w ramach tej samej umowy pożyczki. Również okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie przez powoda wskazują, że roszczenie powoda wynikało z tej samej umowy. Tak więc z całą pewnością na podstawie twierdzeń powoda można było wywnioskować, że pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty wynikającej z umowy pożyczki opiewającej również dodatkowo na kwotę 300 zł. Pozwana pożyczyła od powoda łącznie kwotę 800zł.

Sąd Okręgowy uznał, że błędnie Sąd Rejonowy nie przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie dotyczących udzielenia pozwanej w ramach tej samej umowy pożyczki dodatkowo kwoty 300zł, bowiem nie budziły te okoliczności uzasadnionych wątpliwości w zakresie żądania również zapłaty kwoty 300zł z odsetkami oznaczonymi jak pozwie i dlatego też na podstawie art. 386 §1 k.p.c. w zw. art. 505¹⁰ i 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Konsekwencją zamiany wyroku jest również zmiana rozstrzygnięcia o kosztach. Za pierwszą instancję Sąd Okręgowy orzekł o kosztach w oparciu o treść art. 100k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał proces w 82% dlatego też w takiej proporcji należy mu się zwrot. Na koszty postępowania za pierwszą instancję złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30,00zł i wynagrodzenie pełnomocnika powoda za pierwszą instancję w kwocie 180zł.i opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalono na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461).

W związku z tym, że powód wygrał proces w 82% należy mu się zwrot kosztów od pozwanej w kwocie 186,16 zł.

O kosztach postępowania drugą instancję Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 98§1 k.p.c. mając na względzie wynik sprawy. Apelacja powoda została uwzględniona w całości. Na koszty tego postępowania złożyły się: opłata od apelacji w kwocie 30,00zł i wynagrodzenie pełnomocnika powoda za drugą instancję w kwocie 120zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda, została ustalona w oparciu o §10 ust 1 pkt 1 w zw. z §2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji w oparciu o powołane powyżej przepisy prawa.